

Η σημασία της ζωής του «αναμεταξύ»

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η ζωή του «αναμεταξύ» είναι μία παράξενη περίοδος που δεν ανήκει στον παρόντα πονηρό αιώνα, στο χρόνο της κυριαρχίας του πονηρού, ούτε στον μέλλοντα αιώνα που εξακολουθούμε με λαχτάρα να περιμένουμε, όταν προσευχόμαστε «ελθέτω η βασιλεία σου». Αυτό το «αναμεταξύ» μας υποβάλλει ένα περίεργο τρόπο ύπαρξης, μεγάλης όμως σημασίας για μας και τον κόσμο.

Ενώ το εξωτερικό σχήμα του κόσμου ουσιαστικά δεν αλλάζει, παραμένει περίπου το ίδιο, κάτι αλλάζει εσωτερικά με τη δύναμη της επιβολής του επάνω μας. Ενώ δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τους καταναγκασμούς του γνωστού σε όλους μας κόσμου, μπορούμε να ζούμε «ως εάν» ο κόσμος να έχει αλλάξει. Ο κόσμος βρίσκεται σε μια διαδικασία αλλαγής και μεταβολής. Τα τέκνα του Θεού ζουν το δικό τους παρόν, όχι κάτω από τις επιρροές του παρελθόντος, αλλά υπό την επήρεια των δυνάμεων του νέου κόσμου που περιμένουμε. Με το ένα πόδι πατάμε στο παρόν, ενώ με το άλλο πατάμε «ως εάν» να βρισκόμαστε στο μέλλον που περιμένουμε.

Η ζωή αυτή του «αναμεταξύ» δεν έπαψε ν' αποτελεί βασικό κανόνα ζωής του χριστιανού, η καθυστέρηση όμως της έλευσης της Βασιλείας του Θεού σε πολλούς μέσα στην Εκκλησία αναπόφευκτα μείωσε την ένταση στη σχέση παρόντος και μέλλοντος και ατόνησε η έννοια της ύπαρξης στο «αναμεταξύ» σαν έννοια ριζοσπαστικού τρόπου ζωής. Τον τρόπο αυτό οικειώθηκε μόνο ο μοναχισμός σαν φύλακας της παράδοσης και σε κάποιες ομάδες λαϊκών.

Συνέπεια του παραμερισμού του «αναμεταξύ» είναι να διασώζονται κυρίως οι ατομοκρατικές αξίες και παύει να ενδιαφέρει το αδιάσπαστο του ανθρώπου με τον κόσμο και οδήγησε σε διάφορα είδη εκκοσμίκευσης.

Η εσχατολογική στάση της Εκκλησίας έναντι του κόσμου είναι διατυπωμένη στην

Κ. Δ. και ακολουθούν η θεολογία του 2ου μ. Χ. αιώνα, τα λειτουργικά κείμενα, οι βίοι των Αγίων και των Μαρτύρων, ο Μοναχισμός και η εικονογραφία της Ορθοδοξίας, στην οποία είναι αποτυπωμένη όχι μόνο η μέλλουσα δόξα των Αγίων μέσα σε μία κοινωνία και αναμενόμενο χρόνο, αλλά και ο αγώνας του μέλλοντος προς το παρόν που οδηγεί στο «τέλος». Οι Άγιοι της Εκκλησίας δεν ήταν αριστοκράτες που βρήκαν τρόπους διαλογισμού, αλλά αγωνιστές εντός του «αναμεταξύ» βιώνοντας με ένταση την εισβολή του μέλλοντος στο δικό τους παρόν ο καθένας. Ο Μοναχισμός εξ άλλου αποτελεί ζωντανή ύπαρξη του χριστιανικού ριζοσπαστισμού της χριστιανικής ύπαρξης του «αναμεταξύ».

Η Εκκλησία στα διάφορα φληναφήματα ότι η ανθρωπότητα έφθασε στην εκπλήρωση του εαυτού της με την ανάπτυξη της ελεύθερης οικονομίας, προβάλλει την ελπίδα του Ιησού Χριστού και τη δική της, και φέρνει στην συνείδηση των πιστών τη ζωή του «αναμεταξύ» καθώς πορεύεται συνεχώς προς το μέλλον της Βασιλείας του Θεού. Ο κόσμος έπαψε να πιστεύει στους μεγάλους σχεδιασμούς της οικονομίας και της κοινωνίας, γιατί περιέπεσε στη ηθική υποβάθμιση του ΛΟΤΟ και του ΠΡΟΠΟ κ. α. π.

Ο κόσμος πρέπει να μάθει για τη χριστιανική ελπίδα περί της Βασιλείας του Θεού που έρχεται, ενώ σε κάποιο βαθμό μπορεί να είναι δική μας σε κάθε στιγμή.

Πηγή: Σ. Αγουρίδης, καθ. Θεολ. Σχ. Παν. Αθηνών. «Θεολογία και Επικαιρότητα»

Πηγή: agiabarbarapatras.blogspot.gr